

Elisabeta POP

Publicul s-a amuzat copios

Actorul Emil Sauciuc a plecat în Italia prin anii '87-'88. După revoluție, a revenit la Oradea, la teatrul unde a debutat și a jucat câțiva ani buni. Se vede însă că Italia nu l-a lecuit, nici vorbă, de dragostea de teatru, aceeași neliniște și dorință de a lucra continuu, ducându-l și spre școala de regie pe care o urmează cu sârg la Cluj.

De vreo doi ani, el și-a format o trupă de tineri – unii, studenți la Actorie, alții, elevi – cu care lucrează spectacole în cadrul unor programe culturale susținute în principal de municipalitate, dar și de unele fundații, cum sunt Carpatica sau King Baudouin–Belgia sau Administrația Patrimoniului Imobiliar Oradea. De altfel, aceasta din urmă i-a și pus la dispoziție spații cu totul speciale din Cetatea Oradei.

De data aceasta, Emil Sauciuc a ales, inspirat, un loc de joc foarte potrivit pentru spectacolul cu *Scene din Decameronul* de Boccaccio. Clădirile vechi, zidurile cetății ofereau cadrul ideal pentru a sugera simple locuințe medievale, dar și spații largi care permiteau personajelor să circule nestingherite, de colo-colo, fiind urmărite de public până la ieșirea lor din aria vizuală a privitorilor. În final, publicul – care stătea și pe scaune, dar și pe iarbă, pur și simplu – a putut urmări, pe dealul din incinta cetății, rugul pe care era arsă nevasta infidelă, de la flăcările căruia, mai apoi, s-au aprins artificiile cu care s-a încheiat, sărbătorește, seara.

Publicul s-a amuzat copios în cele mai multe momente ale spectacolului, seara era caldă, totul te îmbia la plăcută dispoziție. Privitorul mai deda însă cu ale teatrului, cărcotaș, nu-i așa?, mai găsește și cusururi, neuitând să aprecieze sincer dorința făptuitorilor de a „mișca” ceva în plan cultural, într-un iulie extrem de darnic, cu soare și căldură, cu dulce lene și nemișcare...

Dacă ar fi să încep cu scenariul, aș spune că nu acesta este punctul cel mai vulnerabil al spectacolului. Regizorul a ales câteva zile din *Decameronul* (a 6-a, a 7-a, a 8-a și poate și altele), legându-le între ele prin obișnuitele comperaje. Anecdotică în sine, binecunoscută de unii și de tot ignorată de alții (care și-au adus copiii, cu toate că pe afiș era consemnată interdicția), a acestor savuroase povești picante, din care nu lipsesc femeile rele de muscă, soții geloși, nu fără motiv, bătrânii libidinoși, râvnind la nurii fetișcanelor sau ale nevestelor altora, călugării doar în aparență smeriți și cucernici, în fapt mari mâncăi și sensibili la farmecele gureșelor neveste, mai prostuțe sau mai istețe, dar senzuale, sedu-cătoare, iubărețe, viclene, ispititoare...

Ciuma și teama paralizantă de moarte mărește dispoziția erotică a personajelor de ambe sexe. Dar dragostea, se pare, este și motorul progresului, fiind mereu asociată cu aspirația spre libertate și spre emancipare a indivizilor.

Reproșul pe care l-am aduce spectacolului ar fi, în primul rând, absența mijloacelor artistice-interpretative specifice spațiului ales – gesturi mai largi, rostire specială, mișcarea diferită de cea scenică etc. Pe lângă micile bâlbe tehnice – inerente începutului – am reținut și participarea inegală ca valoare a interpreților la actul scenic. Consemnăm numele interpreților, în ordinea în care ni s-a părut că și-au adus mai mult sau mai puțin contribuția la reușita spectacolului: Raluca Vesea, Călin Ardelean, Lăcrămioara Aron, Andrei Fazekas, Smaranda Goidaci, Alexandru Pop, Silvia Ivanovici, Daniela Oros, Florin Silaghi, Mircea Laslo, Diana

Avrămuț. La care adăugăm numele actorului-regizor Emil Sauciuc, prezent în rolul *Maestrului Simone*.

Costumele – nu toate – au contribuit în mod cert la apropierea tinerilor interpreți de personaje. E drept, ei au fost ușor stânjeniți când gesturile lor (sau chiar elemente ale costumelor) fruste, în fond, asociate cu destule replici licențioase, deveneau uneori supărătoare. Nu s-a exagerat totuși. Au cântat, *live*, doi profesioniști: Florian Chelu și Claudiu Frunză.

Trupa independentă de TEATRU alternativ ECOART-ORADEA. Scene din Decameronul de Boccaccio. Scenariul, regia și scenografia: Emil Sauciuc.

Stracula ATTILA

Procesul lui Jean

Reprezentarea dramei strindbergiene drept „un război al sexelor într-o bucătărie, în noaptea de Sânziene” ar fi un lucru facil, o carte scoasă din mână, la îndemâna oricui citește doar primul strat al operei literare. Pătrunzând în adâncuri, descoperind noi fațete ale dramei, se sondează totodată, psihanalitic, atât subconștientul personajelor, cât și mobilul și motivația acțiunii acestora. Cred că în *Domnișoara Julia* se îngemănează drama incompatibilității cu cea a culpabilității și responsabilității cu investigarea străfundurilor umane, ca direcții fundamentale ale dramaturgiei lui Strindberg. Aparenta partidă de schimburi verbale închise între pereții unei bucătării, ce culminează cu pierderea cinstei și imaginii corecte politic/social, devine o problemă universală. Autorul o propulsează în universalitate.